

Trenne utvalda,
mycket märkvärdiga och underhållande

W a s o r .

Den Första:

(Förut ej tryckt)

Lejon-Bruden.

För lång tid tillbaka fanns någonstädes etc.

Den Andra:

Den Blindes Sång.

Här står jag nu ensam på stranden etc.

Den Tredje:

Fadermörderiskan.

Rättan gnager fångelsemuren etc.

31

Kalmar.

Tryckt hos D. & A. Westin. 1851.

pris: 2 fl. Rgs.

falsk
ms

Lejon-Bruden.

För lång tid tillbaka fanns någonstädes i utlandet en gammal djurwaktare, anställd wid att wårda djuren i ett fungligt menageri. Denne djurwaktare egde ett enda barn, en dotter, wid namn Zelma, den skönaste och älskligaste mö man ännu skadat. Bland mängden af de personer, som besökte menageriet, mera för att språka några få ord med den wackra Zelma, än för att se de wilda djuren, fanns också en fremling, som så förälskade sig i flickan, att han swor att ega henne, eller dö. Han framställde också sitt giftermålsförslag för djurwaktaren, hwilken, då fremlingen war rik och af hög börd, snart gaf sitt bifall, trots dottrens försäkringar, att hon omöjligt kunde älska fremlingen. — Daktadt Zelmans böner, tårar och förtwiflan, widhöll fadren likwäl sitt beslut, och bröllopsdagen utsattes. Denna dag inföll. Redan stod Zelma iflädd sin bruddrägt, redan samlade sig gästerna, då flickan smög sig ut ur rummet och skyndade bort. —

Skimrande bruddrägt, så hwit som en snö stod djurwaktarns dotter, en blomstrande mö, hon twingas att gifwa en fremling sin hand, I morgon går färden till fremmande land.

2. Och gästerna samlas, men tid är det än för Zelma att träffa sin funglige wån, Och sorgsen hon går sig till lejonets bur. Att säga farwål åt sitt älskade djur.

I menageriet fanns nemligen ett lejon, hwilket som unge blifwit fångadt och ditsfördt. — Zelma war då ännu ett barn. Hon fattade tycke för det stolte, wackra djuret; hon började smeka och jollra med det, och snart såg man lejonungen och barnet i glada lekar tumla om på marken. Lejonets tillgifwenhet för

flickan blef slutligen så stor, att det ej entottog sin födda ur någon annans hand, än hennes, och då hon någon gång war hindrad att besöka sitt älsflingsdjur, sågs detta dystert och nedslaget sitta inkrupet i sin bur. Nu, då Zelma stod färdig att för alltid skiljas wid sin barndoms leffkamrat, — då hon stod ensam, bedragen i sin barnsliga tro på en faders rättwisa och mildhet, — då hon icke mer syntes hafwa någon wän, någon beskyddare i werlden, — nu kände hon sig af en måktig känsla dragen till den ende wän, som aldrig swikit henne, — den ende beskyddare, som aldrig missbrukat sin styrka mot henne. — Hon ilade ned till huset der djuren förwarades och störtade in i lejonets bur. . .

3. Hon sätter sig der, som hon för varit wän, Hon lindar sin arm kring des gyllene mahn — Och skogarnas konung sin wiidhet har glömt, Men flickan hon suckar och wissar så ömt:

4. "Wi nu måste skiljas — min brud-
drägt du ser. — Haf tack för ditt sällskap —
wi räkas ej mer. — Jag tvingas att
gifwa en fremling min hand: I morgon går
färden till fremmande land.

5. O! barndomens dagar — jag mins
dem ännu, Då än jag war liten, och liten
war du: De flytt, och ej mera wid lekstrens
fot Du får hennes smekningar taga emot.

6. Hwi får jag, du trogne! ej längre med
dig Framjöltra den tid, Som har glädje
med sig? Wi båda i ledsnad och twång wurit
opp, För Bruden har lifwit ej mer något hopp.

7. Du blickar så grymt — du mig sä-
kert förstår: — War lugn, fåra du: se, jag
forfar min tår! — Men tyst! hör min brud-
gum — han ropar igen; — Farwål då för
alltid, du trofaste wän! —

Bruden hade snart sakna's. Man sökte henne redan öfverallt i huset. Den otåligt wäntande brudgummens ångest war obeskrißlig. Han bad och hotade — han kallade med de öminaste namn sin brud; — förgåfwes — hon fanns ej. Plötsligen fattades han af en tanke, — han sprang ned i menageriet. Der mötte honom den syn, wi redan beskrißwit: hans brud — det smyckade offret — satt i lejonets bur, gråtande och med armen fastad om djurets hals. Ropande hennes namn, skyndade fremlingen fram till lejonburen.

8. En kyß till sitt affked hon ålsklingen ger,
Men lejonet mannen wid gallret nu ser;
Med ens är deß saktmod, deß mildhet förbi:
Det reser sig håstigt i wildt raseri.

9. Den wäldiga swansen i swångningar far,
Och Zelma står dödsblek — men fattning hon har
Att bedja, att hota — — dock, fåfångt beslut:
För dörren står djuret, hon slipper ej ut. —

10. "Nej hit med en bössa!" nu fremlingen skrek.
"Ett skott skall wäl ända din blodiga lek!" —
Och dödstystnad herrskar — gewäret han får —
Han laddar — men djuret hans mening förstår.

"Skogarnes konung" hade fattat sin lekysters klagan. Dock ännu alltid hade han bibehållit sitt lugn, och endast med blicken låtit förstå sitt deltagande och sitt orubbliga beslut att rädda henne från faran. Men nu, då fremlingen instörtade i rummet, då han ropade slißkan för att på en gång bemåftriga sig henne och åtskilja de två wänerna — då war deß saktmod slut, deß raseri utan gränser. Deß första tanke syntes wara att ej släppa slißkan ur buren, — men då lejonet såg fremlingen tillgripa en bössa, hwars mördande innehåll helt wisse skulle satt det ur siänd att widare beskydda Zelma, — då fann det, huru litet denna åtgärd gagnade. En annan plan tycktes uppstå hos lejonet, — men deß werksällande syntes det wilja uppskjuta till det ytter-

sta. — Allt närmare nalkades dock upplösningen på detta rysliga skådespel: dödsan var snart laddad — döden grinade snart hemskt ur dess mörka swalg emot lejonet. . .

11. Förtwifladt det rasar i fångslande bur — Will flickan försvara — men wet icke hur. Ett rytande skallar — — Barmhertige Gud! — — I stycken slet lejonet fremlingens brud. — — —

Det war denna plan, lejonet hyst, det war detta beslut, hwars utfdrande det sparat så länge som möjligt. Trogna djur! du handlade rätt: i skället för en lång pinsam dödskamp under ett helt långt lif, gaf du din älskling en kort, hastig, och kanske icke mera grym. Men nu tycktes också dess egen lifskraft wara bruten: modfäldt och sorgset nedkastade det sig jemte leksystemens fargade lif, med blicken tiggande döden af den förhatlige fremlingen.

12. Och nu sen det gjutit den älskades blod, Det lägger sig stilla, med nedslaget mod Vid bleknade liket och wäntar till tröst Den kula, som mördande träffar dess bröst.

Den Andra:

Den Blindes Sång.

Här står jag nu ensam på stranden Invid det brusande haf; Jag längtar till himmelska landen, Om det wore Herrans behag.

2. Jag mig med Tobias beklagar: Hwad glädje skall jag kunna ha, Som här uti mörkret måst sitta, Och aldrig får skåda Guds dag.

3. Men jag hafwer redan förnummit, Att allt hwad Gud görer, är wäl, Och har det mig blifwit förkunnadt, Att sorg skall förbättra min själ.

4. Min fader och moder äro döda: De lemnat mig här efter sig, Men allsinte till kläder och föda, Jag får ensam framslåpa min tid.

5. Men Gud, som oss alla försörjer, Han är ju emot oss så god, Han will för oss wara en berg, Blott wi wilja tro på hans ord.

6. Fly bort, du förtwiflans smärta! Jag hoppas att Herran är god; Ty den som har Gud i sitt hjerta, Han får äfwen bröd på sitt bord.

7. Så skall ej den allgode taga Sin hand bort ifrån mig ändå. Och fastän han tyckes mig äga, Jag ljus af hans anda dock får,

8. Det ljuset skall icke utsläckas Af jordiska plågor och qwal! Desß himmelska stråle skall sträckas Till mig in i englarnes sal.

9. O Gud! gif mig styrka att lida Ståndaktigt hwad Du har befallt, Och hoppfullt den trösten förbita: I graswen ju slutas skall allt! —

Den Tredje.

Fadermörderkan.

Nåttan gnager fångselmuren, Löper både ut och in; Men en fånge inom muren, Sitter jag med dyfvert sinn.

2. Hems! är natten, tung är dagen, All min tanke är mitt brott, Och hur jag skall undgå lagen, För det onda jag begått.

3. Gud! min Gud, mitt brott är wårre, Än det mig förlåtas må. Wårdes ej till doms, o Herre! I din strånghet med mig gå.

4. Samwetsqwal min själ marterar Och likwål för menskorätt, Måst jag ofskulden agera På ett mest hårdnackadt sätt.

5. Domstol'n tror min ofskuld föga, Werlden redan domen fällt; Men Allfader i det höga, Du ser bäst hur det är ståldt.

6. Kan jag, bär jag wål bekänna, Gud! min Gud, ditt råd mig gif! Bör wål dottren hjertlös spänna Wågan mot sin moders lif.

7. Rog att jag min fader mördar, Äfwen henne, nej! o nej, Och dock förr'n jag mig afbördar Sanningen, frid får jag ej.

8. Uck, jag wille tusen gånger Bedja, gråta, gråta blod: Kunde jag blott med min ånger, Gud försöna, Gud — är god.

9. Gud är god, — men rättwis äfwen, Swarar

mig en inre tröst; Arma själ och hjerta båfwen, Ack!
för er ej finnes tröst.

10. Gud är rättwis, men han låter Råd och
godhet gå för rätt; Så en annan stämman åter, La-
lar och gör hjertat lätt.

11. Nej, du vill mig blott bedraga, Falska stäm-
ma i min själ. Arma hjerta! gråt och klaga, Du
förlorat har ditt wål.

12. Dock, hwad hjälper det att gråta, Nej! ack
nej, förhårdelse, Är det enda mig kan båta, Hjelp mig
satan i mitt we!

13. Hu! jag ryser, hu, jag qwäfwes, Hwem war
det jag nämnde? hu! Belzebub, — men Gud förgäf-
wes, Har jag bedt så ofta ju.

14. Gud mig ingen tröst vill sända, Kanste fin-
nes han ej till? Jo, ack jo, han fins, och wända
Mig till honom, blott jag vill.

15. Hådan wif orene ande, War du då så straxt
tillreds; Fron uti min bön sig blande Och jag blir
i Gud tillfreds.

16. Ja jag tror att Gud förlåter; Ty han vill
ej syndar'ns dödd. Gud jag beder dig nu åter; Råd;
da mig utur min nödd.

17. Du som såg det brott jag gjorde, Såg ju och
den frestelse, Hwilken jag wäl trotsat borde, Men
som mig besegrade.

18. Långe sedan i sin snara, Satan mig godtyck-
ligt dref; Kunde det wäl annat wara, Så som jag
uppfostrad blef.

19. Knappast hunnit jungfrudären, Föll jag på
lödsaktighet, Laster följans uti spären, Utaf brottets nes-
lighet.

20. Ingen mig en warning stänkte, Ingen på
mig alls gaf akt, Förr än jag allt mer mig sänkte
Uti ondskans djupa schakt.

21. Barnslig wördråd jag ej lärde; Men mis-
aktning desto mer, För min fader som blott närde
Kärlek för hwad ruset ger.

22. Swår och elak mot de fina, War han alltid
i sitt rus Och för sin familj en pina, Hatande sitt
 eget hus.

23. Så förgingo år och dagar, Kom så satan

med sitt råd, Att båd' Guds och menstors lagar
Trottsa i mitt öfwerdåd.

24. Och hans råd jag willigt följde, Enskande
mig medel blott: Uti mörkrets djup jag döljde Planen
för mitt swarta brott.

25. Medlet ko.n och gift jag strödde Hjerstdst i
min faders mat, Wid hans plågbådd jag mig stödde,
Döljande mitt djupa hat.

26. Men han wille icke draga Hådan till en an-
nan werld; Satan halp mig dock tillaga, Andra gång
hans hådanfård.

27. Änwen nu jag såg hans plågor, Med ett
hjerta oförryckt, Och han dog, — men hafwets wå-
gor Worde blifwit min tillflykt.

28. Ja, om hafwets falla bölja På mitt lif då
gjort ett slut; Då jag skulle kunnat dölja, Hwad jag
ej will säga ut.

29. Onde ande, är du åter Framme med ditt
falsta råd; Nej, på Gud jag mig förläter, Outsäglig
är hans nåd.

30. Snart den tunga dörren gulsar Och jag förs
till Tings igen, Der med hårda ord mig gisslar, Strån-
ge, bistre domaren.

31. Gdmmen mig, i dysra murar, Werldens blickar
djupt mig slå; Tigern, som på rostwet lurar, Hellre
jag i famn will gå.

32. Och, dock ut i werlden ilar, Wille jag en
flyktning bli; O! hur skall jag bödelns bila, Runna
undgå och bli fri.

33. Råtta lilla, du som gnager Muren der, gör
hället stort; Och jag will med mina naglar Hjelpa
dig, blott skynda fort.

34. Ratt och dag jag will arbeta, På mitt rådd;
ringemedel — men, Mätte ingen det få weta, Förr
än jag nått friheten.

35. Sjerran till bortgömda lunder Skulle jag min
tillflykt ta, Ägna alla mina stunder, Endast Gud, blott
Gud, Ack! ja.

36. Endast godt jag skulle göra Och afbedja hemt
mitt brott, Och till slut Gud skulle höra, Ge mig
lugnets ljuswa lott.